

РЕШЕНИЕ

№ 803

гр. София, 02.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на единадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нели Куцкова

Членове: Мария Яначкова
Надежда Махмудиева

при участието на секретаря Валентина Игн. Колева
като разгледа докладваното от Мария Яначкова Въззивно гражданско дело
№ 20211000502751 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 261509 от 28 февруари 2021г. по гр. д. № 16631/2019г. Софийски градски съд, I ГО, 23 състав е осъдил ЗК „Лев инс“ АД, ЕИК 1211307881, да заплати на Р. М. М., ЕГН *****, представлявана от адвокат К. Щ. Б. и адвокат В. Ж. Ц. от САК, със съдебен адрес: гр.***, ул.“ ***“ № 10, по иск с правно основание чл. 226 от КЗ (отм.) обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер 200 000 лв. (двеста хиляди лева), заедно със законната лихва върху тази сума от 28.04.2014г. (при допуснатата очевидна грешка в датата – вярната дата е 28.04.2015г.) до окончателното ѝ изплащане; осъдил ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, да заплати на В. М. М., ЕГН *****, представляван от адвокат К. Щ. Б. и адвокат В. Ж. Ц. от САК, със съдебен адрес: гр.***, ул.“ ***“ № 10, по иск с правно основание чл. 226 от КЗ (отм.) обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер 5 000 лв. (пет хиляди лева), заедно със законната лихва върху тази сума от 28.04.2014г. (при допуснатата очевидна грешка в датата – вярната дата е 28.04.2015г.) до окончателното ѝ изплащане; осъдил ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД да заплати на Р. М. М., ЕГН *****, и на В. М. М., ЕГН *****,

представлявани от адвокат К. Щ. Б. и адвокат В. Ж. Ц. от САК, със съдебен адрес: гр.***, ул.“ ****“ № 10, направените по делото разноски на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в размер на 5 400 лв. (пет хиляди и четиристотин лева); осъдил ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, да заплати по сметка на СГС държавна такса в размер на 8 200 лв. (осем хиляди и двеста лева).

Производството пред въззивния съд е образувано по въззивна жалба на ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД срещу решението по гр. д. № 16631/2019г. на СГС, ГО, 23 състав в осъдителни части - над размера на присъденото обезщетение от 50 000 лв. в полза на ищцата и за присъдените в полза на ищеца 5 000 лв. С доводи, концентрирани върху нарушение като резултат на чл. 51, ал. 1, чл. 52, чл. 51, ал. 2 ЗЗД при присъждане на оспорените обезщетения за неимуществени вреди, иска отмяна на решението в обжалваните части и вместо това отхвърляне на исковете в съответните размери.

Насрещните страни Р. М. М. и В. М. М. са оспорили жалбата.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че в полза на ищцата – майка на загиналия при ПТП, е възникнало вземане за обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на детето ѝ в пълния предявен размер на 200 000 лв., а в полза на ищеца – брат на загиналия, правоимащ съобразно гласните доказателства да получи обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на брат си - поради установената трайна и дълбока емоционална връзка между тях, и претърпените продължителни болки и страдания, е възникнало също вземане за обезщетение за неимуществени вреди в пълния предявен размер на иска. СГС е приел възражението за съпричиняване на вредоносния резултат за неоснователно.

Софийски апелативен съд, като въззивна инстанция, в рамките на правомощията си, уредени в чл. 269 ГПК, съобразно и разясненията, дадени в ТР № 1/09.12.2013г. по тълк. дело № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС, намира, че обжалваното решение е валидно; то е и допустимо, а като косвен резултат от решаващата си дейност, с оглед доводите, релевирани в срока за въззивно обжалване (новите доводи, развити извън този срок, в това число в писмената защита, са несвоевременно релевирани) и в приложение на императивните норми на материалния закон, уреждащи спорното право, счита същото за частично неправилно в обжалваните части.

Предмет на обжалваното решение са предявени иски при правна

квалификация чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.) за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди от увредени лица (чл. 265, ал. 2 КЗ отм.) срещу застраховалия гражданската отговорност на делинквента, причинил ПТП на 26.04.2015г., от което е настъпила смъртта на сина на ищцата и брата на ищеца. Настъпването на ПТП, вредоносния резултат от него и наличието на застрахователно правоотношение между ответника и причинителя на ПТП не е спорно на настоящия етап от производството с оглед и оплакванията срещу обжалваното решение. В спорния предмет на въззивното производство е размерът на дължимото на ищцата обезщетение за неимуществени вреди, материалноправната легитимация на ищеца да получи търсеното обезщетение от смъртта на брат си, оспорена още в срока за отговор на исковата молба с правоизключващи възражения, както и въпросът за съпричиняването на вредоносния резултат и евентуално на колко се оценява то. Жалбоподателят поддържа по същество необосновани извод на съда за определяне на конкретния размер на обезщетенията за неимуществени вреди и като резултат нарушение на материалния закон. Поддържа още, че съдът не е изложил мотиви във връзка с извода си за липса на съпричиняване и не е обсъдил заключението на автотехническата експертиза, съобразно което, в случай че пешеходецът не се е намирал на забранено за престой място удар не би настъпил, като в нарушение на закона съдът не е взел предвид и допуснатите нарушения от пострадалия, без приложението на закона да е поставено, според жалбоподателя, от разглеждане на въпроса „ефективно“ ли е ползването на светлоотразителна жилетка и поставяне на триъгълник за предотвратяването на ПТП.

В исковата си молба ищците майка и брат на загиналия при ПТП твърдят, че са претърпели големи болки и страдания от смъртта на най-близкия си човек, като загубата е оставила дълбок и болезнен отпечатък предвид факта, че са живели заедно, със силна емоционална връзка между майка и син и между двамата братя, които поради малката разлика помежду им са били непрекъснато заедно, предприемали са различни начинания съвместно, заедно са изживявали успехите и неуспехите си. Твърдеше още, че след смъртта на сина си ищцата е приемала през продължителен период от време силни успокоителни средства, като продължава и към датата на подаване на исковата молба (19.12.2019г.), а ищецът се е затворил в себе си, рядко излиза от дома им и продължава да изживява тежко загубата на най-близкия си

човек.

Процесното застрахователното събитие е ПТП от 26.04.2015г., станало в гр. София на ул. „Околовръстен път” в посока от бул. „България” към бул. „Черни връх”, при което застрахованият при ответника водач - причинител на ПТП, управлявал лек автомобил марка „Порше“, модел „Кайен“ с рег. № ***, е причинил по непредпазливост смъртта на М. М. М., настъпила на 28.04.2015г., установено по делото посредством задължителната за гражданския съд присъда (чл. 300 ГПК; чл. 413, ал. 2 НПК). От заключението на изслушаната по делото авто-техническа експертиза, е установено, във връзка с конкретния механизъм на ПТП, че въз основа на сравнението на дължината на опасната зона за спиране на лекия автомобил Порше с разстоянието, на което се е открила видимостта на водача към спрелите автомобили (с които също е настъпило ПТП), следва извод, че ударът е бил непредотвратим посредством аварийно спиране от страна на водача на лекия автомобил Порше при реалната скорост и разрешената. Основни причини за настъпилото ПТП, съгласно неоспореното заключение на АТЕ, което съдът възприема, от техническа гледна точка са: водачът на л. а. „Порше Кайен“ не се е движил на безопасно разстояние от движещия се пред него кемпер „Фиат”, така че да може да избегне удряне в него, като така сам се е поставил в невъзможност да забележи спрелите в дясната лента на платното автомобили, като е предприел маневра за смяна на лентата от средната в дясната лента без да се съобрази с реалната си видимост и наличната си скорост на движение. Пояснено е, във връзка с възражението за съпричиняване, релевирано в срока за отговор на исковата молба, - основано на твърдения, че пострадалият, след като е излязъл от автомобила не е поставил светлоотразителен триъгълник и не е бил облечен със светлоотразителна жилетка, - че в момента на откриване на видимост за водача на лекия автомобил Порше към спрелия лек автомобил Ауди А4, разстоянието е било около 34 м и до пешеходеца 43 м, т.е. ако светлоотразителният триъгълник е бил поставен (съгласно изискванията на чл. 97, ал. 4 ЗДвП), най-вероятно е щял да бъде индикация за водача на л. а. Порше за наличие на опасност на пътя, но независимо дали е имало триъгълник ударът с л.а. Ауди А4 и пешеходеца (пострадалият) са щели да настъпят.

С оглед предмета на въззивното производство и обстоятелството, че

решението на първоинстанционния съд в осъдителна в полза на ищцата част не е обжалвано, въззивният съд в правоприлагащата си дейност изхожда от положението, че тя е увредено лице от ПТП, станало на 26.04.2015г., от което е причинена смъртта на сина й М. М., а ответникът е застраховал гражданската отговорност на делинквента, причинил процесното ПТП, признат за виновен за причиняването на ПТП и на смъртта на посоченото лице с влязла в сила присъда (чл. 297 вр. чл. 298, ал. 1 ГПК вр. чл. 257 – 275 вр. чл. 223 – 229 вр. чл. 265, ал. 1 КЗ отм.; чл. 300 ГПК и чл. 413, ал. 2 НПК). Спорният предмет на делото във въззивното производство, съобразно посоченото, е концентриран на първо място около разрешаване на въпроса за дължимия размер на търсеното от ищцата обезщетение и на въпроса относно правото на ищеца да получи търсеното обезщетение за неимуществени вреди, т.е. дали е у ищеца качество на увредено лице от посоченото ПТП - причинени ли са му неимуществени вреди от смъртта на неговия брат, подлежащи на обезщетяване.

От показанията на св. Х. е установено по делото, че майката Р. и братя В. са живели в едно домакинство заедно с починалия, били сплотено семейство; връзката между братята, които били с разлика около две години (по-точно година и 2 месеца, с колкото е по-голям ищецът) била много силна, „реално почти нонстоп били заедно“, почти постоянно си помагали един на друг, дори и по време на работата си, в извън работното време били заедно. Свидетелят е обобщил, че двамата били заедно като братя в „истинския смисъл на думата“. Ищецът до последно не искал да повярва, че брат му ще почине. След като разбрал, че е починал той припаднал, а когато се сещал за него започвал да плаче, това станало и известно време преди разпита (м. 06.2020г.). В. не искал да се повдига въобще темата за брат му, тъй като това му донасяло изключителна скръб.

Съгласно ППВС № 4/1968г. при определяне на размера на неимуществените вреди следва да се вземат предвид всички обстоятелства, обуславящи тези вреди и то не само чрез посочването им, но и при отчитане на тяхното значение за размера на вредите. При определяне на справедливо обезщетение за неимуществени вреди при причиняване на смърт, от значение са възрастта на увредения, общественото му положение, отношенията между пострадалия и близкия, претендиращ обезщетението, както и обстоятелствата,

при които е настъпил вредоносният резултат. Съобразно приетото за установено по-горе, въз основа на цялостна оценка на всички релевантни към размера на претендираното обезщетение обстоятелства, преценени в тяхната конкретика откъм значимостта им за размера на вредите, и с оглед обжалваемия интерес, въззивният съд отчита стреса от настъпилата при трагични обстоятелства внезапна смърт на сина на ищцата, ненавършил 26 години, степента на преживяваните от една майка негативни емоции, трайната и дълбока скръб от загубата, вкл. и обстоятелството, че майката продължава и ще продължи да изпитва и в бъдеще страдание от загубата на своя син, от чиято морална опора и житейска подкрепа е лишена. Въззивният съд следва да съобрази действителното фактическо съдържание на отношенията между пострадалия и търсещата обезщетение за неимуществени вреди, а не да изходи от обичайните отношения от същия тип. В тази връзка съдът отчете, че майката и пострадалия са живеели в едно домакинство, без по делото да е установено конкретното съдържание на отношенията между двамата, освен, че семейството е било „сплотено“. Ето защо, въззивният съд намира, че в разглеждания случай справедливото по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение за понесените от ищцата болки и страдания по повод загубата на сина ѝ е в размер на 100 000 лв., срещу който размер ответникът не е възразил (посочил е този размер като изходна база, който да бъде намален поради съпричиняване), макар че паричната сума никога не може да възстанови непрежалимата загуба на дете. При причиняване на смърт за определяне на обезщетението за неимуществени вреди от значение са освен посочените по-горе обстоятелства, така и специфичните за всеки случай конкретни обстоятелства (ППВС № 4/1968г.), както и, според формираната по реда на чл. 290 ГПК практика на ВКС, и общественото разбиране за справедливост на даден етап от развитието на самото общество. В този смисъл, както се отбеляза, въззивният съд отчете, с оглед и обжалваемия интерес, негативните последици от безвъзвратната внезапна загуба на сина на ищцата, починал нелепо при пътен инцидент. Въззивният съд съобрази обаче, че по делото не е установено посредством и необходимите за това специални знания такова отражение върху психиката и личността на ищцата на травматичното събитие, което да е наложило прием на силни успокоителни лекарства, както се твърди в исковата молба. Така и с оглед частичното обжалване на първоинстанционното решение, съдът, изхождайки от обичайната близост

между родител и дете (при неустановено друго), и от страданията и душевната травма от непоправимата загуба на дете, прие, че в случая дължимото обезщетение възлиза на 100 000 лв. При определянето на дължимото обезщетение съдът отчете в пълна степен и икономическите условия, а като ориентир и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетението момент, индиция за икономическите условия. Следователно доводите на жалбоподателя, целящ намаляване в приложение на чл. 52 ЗЗД на дължимото на ищцата обезщетение, са основателни с оглед конкретиката на случая.

По иска на В.М.:

Съгласно ТР № 1 от 21.06.2018г. по тълк. д. № 1/2016г., ОСНГТК на ВКС материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.V.1961 г. и Постановление № 5 от 24. XI.1969 г. на Пленума на Върховния съд, и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди. С т. 2 на посоченото ТР е обявявано за изгубило сила ППВС № 2 от 30.XI.1984г., с което е постановено, че не се дължи обезщетение за неимуществени вреди на лица извън кръга на тези, посочени в ППВС № 4/1961г. и № 5/1969г. Правилното прилагане на закона, според ППВС № 4/1961г., изисква за неимуществени вреди да бъдат обезщетявани само най-близките на пострадалия в случай на неговата смърт. Измежду най- близките лица са посочени неговите низходящи, съпруг и възходящи, а като условие за успешно провеждане на исквете им е посочено и установяването на добри, близки отношения, т. е. установяването, че тези лица действително са претърпели такива вреди, тъй като нямат право на обезщетение за неимуществени вреди при непозволено увреждане онези от близките на починалия, които са били с него в лоши лични отношения. С ППВС № 5/1969г. е допълнено ППВС № 4/61г. на Пленума на ВС с ал. 2, като е прието, че имат право на обезщетение на неимуществени вреди и отглежданото, но неосиновено дете, съответно отглеждащият го, ако единият от тях почине вследствие непозволено увреждане, както и лицето, което е съжителствувало

на съпругески начала с починалия при непозволено увреждане, ако това съжителство не съставлява престъпление и не противоречи на морала. Съгласно посоченото в мотивите към ТР № 1 от 21.06.2018г. по тълк. д. № 1/2016г., ОСНГТК на ВКС, особено близка привързаност може да съществува между починалия и негови братя и сестри, баби/дядовци и внуци. В традиционните за българското общество семейни отношения братята и сестрите, съответно бабите/дядовците и внуците, са част от най-близкия родствен и семеен кръг. Връзките помежду им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Когато поради конкретни житейски обстоятелства привързаността е станала толкова силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка, справедливо е да се признае право на обезщетение за неимуществени вреди и на преживелия родственик. В тези случаи за получаването на обезщетение няма да е достатъчна само формалната връзка на родство, а ще е необходимо вследствие смъртта на близкия човек преживелият родственик да е понесъл морални болки и страдания, които в достатъчна степен обосновават основание да се направи изключение от разрешението, залегнало в постановления № 4/61 г. и № 5/69г. на Пленума на ВС, - че в случай на смърт право на обезщетение имат само най-близките на починалия.

Моментът, от който започват да действат тълкувателните актове, които могат да бъдат прилагани само въз връзка с прилагането на тълкуваната от тях правна норма, не е уреден нормативно. Първоначално приетите тълкувателни ППВС и ТР имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила - счита се, че тя е имала съдържанието, което впоследствие е посочено в тълкувателните актове. Що се отнася до тълкувателни ППВС и ТР, с които се обявява за изгубило сила дадено тълкуване и се прави ново тълкуване на правна норма, различно от това по предшестващия тълкувателен акт, се налага извод, че те стават задължителни (чл. 130, ал. 2 ЗСВ) и имат действие от момента, в който са постановени и обявени, откогато се изоставя предходното тълкуване (вж. решение № 170 от 17.09.2018 г., по гр. д. № 2382/2017 г. на IV ГО на ВКС). Следователно по изложените доводи за действието на тълкувателните актове, съобразно вече новото тълкуване следва да се разреши от съда, адресат на

задължителната сила на тълкувателния акт, висящият спор по предявен иск за заплащане на обезщетение за вреди, какъвто е настоящият. По така развитите съображения въззивният съд, във връзка със задължението си да установи приложимото право, приема, че цитираното ТР № 1 от 21.06.2018 г. по тълк. д. № 1/2016г., ОСНГТК на ВКС, прието преди предявяване на разглеждания иск, е приложимо за разрешаването на спора между ищеца и ответника.

За да възникне право на обезщетение за причинени неимуществени вреди в полза на ищеца, както се подчерта, следва да се проведе пълно и главно доказване за съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка с починалия в резултат от ПТП и за настъпили в резултат на смъртта му сериозни морални болки и страдания. Материалноправната легитимация на лицето, което твърди, че е носител на предявеното за съдебна защита право, се основава на действителното съдържание на конкретната поддържана връзка с лицето, за смъртта на което се претендира обезщетение за неимуществени вреди, а не на формална родствена връзка. Наличието на особено близка житейска връзка, даваща основание за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от смърт, се преценява от съда във всеки отделен случай въз основа на фактите и доказателствата по делото. Обезщетение следва да се присъди само тогава, съгласно обсъжданото ТР, когато от доказателствата може да се направи несъмнен извод, че лицето, което претендира обезщетение, е провело пълно и главно доказване за съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и за настъпили в резултат на неговата смърт сериозни (като интензитет и продължителност) морални болки и страдания. Връзка с посоченото съдържание предполага оправдани очаквания за взаимна грижа и помощ, за емоционална подкрепа и доверие, и нейното отсъствие изключва проявлението на неимуществени вреди, подлежащи на обезщетяване съобразно принципа за справедливост по чл. 52 ЗЗД.

В разглеждания случай, въззивният съд намира, че по делото е доказано със събраните гласни доказателства съществуването на нормални отношения на близост между двама братя, както и проявата на естествена емоционална реакция от страна на ищеца при смъртта на по-малкия му брат, с когото имат само година разлика. Свидетелските показания навеждат на извод, че отношенията между ищеца и починалия се характеризират с

типичните проявления на близка родствена връзка – обич и взаимна подкрепа. Налице е обичайна близост и нормална привързаност между братята, живели в едно домакинство, която не води по изключение до възникване на право за ищеца да получи обезщетение за неимуществени вреди. При преценка на свидетелските показания въззивният съд счита, че квалифицирането от свидетеля на връзката между пострадалия и търсещия обезщетение като „много силна“ и че двамата са били „братя в истинския смисъл на думата“, без да са възпроизведени конкретни факти за съдържанието на тези отношения, извън съвместния живот и взаимна подкрепа, не дава основание за формиране на целения с предявения иск извод за наличие на основание за определяне на претендираното обезщетение. В тази връзка, действително внезапната смърт при ПТП на по-малкия брат е причинило скръб у ищеца от фаталната загуба със съответни поведенчески прояви, но не е установено интензивно и продължително преживяване, водещо до неимуществени вреди, подлежащи на обезщетяване съобразно принципа за справедливост по чл. 52 ЗЗД, както е разяснено с цитираното ТР. Следователно от гласните доказателства не е установено ищецът да понася неимуществени вреди – морални болки и страдания, надхвърлящи като интензитет и продължителност болките и страданията, които е нормално да търпи един брат при внезапната и нелепа загуба на брат си в млада възраст. Ето защо, не е осъществена хипотеза на изключение, визирано в обсъденото ТР, приложимо към спорното правоотношение, което да даде основание за определяне на обезщетение за вреди от смъртта на пострадалия в полза на ищеца. При така формирания извод искът, предявен от В.М., е неоснователен и подлежи на отхвърляне. При това положение доводите на жалбоподателя за неправилност на обжалваното решение, постановено по този иск, са основателни.

По възражението за съпричиняване:

Възивният съд също формира извод, че възражението за съпричиняване на вредоносния резултат, релевирано от ответника, което е в спорния предмет и на въззивното производство, е недоказано при условията на пълно доказване, което съдът отнася във вреда на носещия тежестта на доказване – на ответника. Съпричиняването на вредоносния резултат има, когато поведението на пострадалия е било в причинна връзка с вредоносния резултат. Релевантен за допринасяне за настъпването на вредите е

фактическият конкретен принос на пострадалия към вредоносния резултат, а не допуснато от негова страна формално нарушение, необуславящо вредоносния резултат. В разглеждания случай въззивният съд също приема, като се изходи от механизма на процесното ПТП, че по делото не е установено безспорно, че смъртта на пострадалия е причинена поради това, че същият с поведението си е допринесъл за собственото си увреждане (т. 7 от ТР № 1 от 23.12.2015г. по тълк. д. № 1/2014г., ОСТК на ВКС, в което се прави разграничение между допринасянето на пострадалия за възникване на самото ПТП като правно значим факт, който обуславя прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, и приноса на пострадалия за настъпване на вредата спрямо самия него, който факт също води до приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД). Конкретиката на случая налага извод, съобразно възприетото заключение на изслушаната експертиза, че дори и формално да е допуснато нарушение на чл. 97, ал. 4 вр. ал. 5 ЗДвП поради непоставяне на предупредителен светлоотразителен триъгълник в пътната лента, в която е бил спрян автомобилът от пострадалия, удар е щял да настъпи при всички положения (т.е. и при носене на светлоотразителна жилетка), поради което такова нарушение не е в причинна връзка с вредоносния резултат. Следователно с оглед посоченото по-горе въззивният съд също достигна до извода, че в разглежданата хипотеза не е доказан при изискуемото пълно доказване принос на пострадалия в причинна връзка с вредоносния резултат като изтъкнатия в срока за отговор на исковата молба, поради което определеното като дължимо обезщетение за неимуществени вреди на ищцата не подлежи на редуциране на основание чл. 51, ал.2 ЗЗД. Възражението за съпричиняване не е обосновано своевременно в срока за отговор на исковата молба с мястото, на което се е намирал пострадалият, и с нарушения от негова страна на задължения на пешеходеца, визирани в чл. 113 и чл. 114 ЗДвП. Липсва и позоваване на нормата на чл. 147, т. 1 ГПК (до приключване на съдебното дирене страните могат да твърдят нови обстоятелства и да посочват и представят нови доказателства само ако не са могли да ги узнаят, посочат и представят своевременно), така че да се преодолее преклузията от несвоевременното обосноваване с факти на възражението за съпричиняване. При това положение доводите във въззивната жалба за неправилност на обжалвания акт, изразяващи се в несъобразяване от съда на местоположението на пострадалия, намирал се според жалбоподателя на забранено за престой място за пешеходци, са

неотнормими към разрешаване на спора (чл. 266, ал. 1 ГПК). Наред с това, въззивният съд не разглежда и релевираните извън срока за въззивно обжалване доводи от писмената защита на жалбоподателя, с които отново недопустимо разширява обхвата на възражението си за съпричиняване.

Изложеното мотивира въззивният съд да приеме, че решението в обжалвани части, предмет на инстанционен контрол, е неправилно, поради което същото подлежи на отмяна, включително и в частта му за разносните, присъдени в полза на ищите и по сметка на съда, а вместо това исковете подлежат на отхвърляне, съобразно гореприетото, - над размера от 100 000 лв. – искът, предявен от Р.М. и изцяло искът, предявен от В.М., а в частта за разносните решението се отменя над присъдения размер на разноси в полза на ищите от 2 634, 15 лв. и по сметка на СГС – над размера от 4 000 лв. – държавна такса. На основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК, при този изход на спора, в полза на жалбоподателя се присъждат разноси за първа инстанция в размер на 243, 90 лв. и разноси за въззивна инстанция в размер на 2 100 лв. – държавна такса за въззивно обжалване и 67, 74 лв. – възнаграждение за юрисконсулт. В останалата обжалвана част решението е правилно като резултат и се потвърждава. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ответницата по жалбата, съразмерно на отхвърлената част от жалбата по иска, предявен от нея, се присъжда адвокатско възнаграждение в размер на 900 лв.

Водим от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 261509 от 28 февруари 2021г. по гр. д. № 16631/2019г. на Софийски градски съд, I ГО, 23 състав в частта, в която предявеният от Р.М. иск е уважен над размера от 100 000 лв. до 200 000 лв., както и в частта, в която е уважен искът, предявен от В.М., а в полза на ищите са присъдени разноси над размера от 2 634, 15 лв. и по сметка на СГС – над размера от 4 000 лв. – държавна такса и вместо това:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от Р. М. М., ЕГН *****, срещу ЗК „Лев инс“ АД, ЕИК 121130788, за заплащане на сумата 100 000 лв. и иска, предявен от В. М. М., ЕГН *****, срещу ЗК „Лев инс“ АД, ЕИК 121130788, за заплащане на сумата 5 000 лв. на основание чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.), представляващи обезщетения за претърпени неимуществени вреди от

смъртта на сина на ищцата, съответно на брата на ищеца, М. М. М., вследствие на ПТП, настъпило на 26.04.2015г.

ОСЪЖДА Р. М. М., ЕГН ***** и В. М. М., ЕГН ***** да заплатят, на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК, на ЗК „Лев инс“ АД, ЕИК 121130788, сумата 2 411, 64 лв. – разноски.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261509 от 28 февруари 2021г. по гр. д. № 16631/2019г. на Софийски градски съд, I ГО, 23 състав в останалата обжалвана част при допуснатата очевидна фактическа грешка в решението при изписване на датата (годината), от която е присъдена лихва за забава върху обезщетението, присъдено на ищцата, вместо датата 28.04.2015г. е изписана 28.04.2014г.

ОСЪЖДА ЗК „Лев инс“ АД, ЕИК 121130788, да заплати, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на Р. М. М., ЕГН ***** сумата 900 лв. – разноски за въззивната инстанция.

Решението в частта по иска на Р. М. М. може да се обжалва, при условията на чл. 280 ГПК, в едномесечен срок от връчването му пред ВКС на РБ, а в останалата част не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____